



■ Oleq Çernitsın

Əsgəri ağır yaralamışdılar, qan içindəydi. Sanitarlar onu döyüş meydanından çıxarıb dərhal əməliyyat çadırına gətirdilər. Yaralını yaşlı, təcrübəli və tibb sahəsində tanınmış bir polk cərrahı əməliyyat edirdi. Həkim bütün gücünü sərf elədi, nə qədər çalışdısa, əsgəri həyata qaytara bilmədi. Ağır yara ölümcül idi. Cərrah kədərəndi, sarsıldı və tərini sildi. Gör neçə ildir bu cərrah bıçağıyla bərabər o da döyüşür, əlləşir, çalışır! Hər dəfə ölüm onun imkanlarını üstələyəndə bunu ürəyinə dərd eləyirdi. Şəxsən özünü günahkar sayır, tanımadığı adamların ölümünü, itkisini isə faciə və şəxsi kədəri kimi qəbul edirdi...

dincələrəm!

- Lap yaxşı! İndi isə, əsgər, sən nə sağsan, nə də ölü! Sən hələ Allahla günaha batmış Yerin arasındasan; şücaətli həyatına görə mənə sonuncu arzunu söylə. Nəzərə al ki, burda bu imtiyaz hamıya verilmir!

Əsgər fikrə getdi, dedi:

- İlahi, səndən xahiş edirəm, ilk olaraq mənim valideynlərimi - doğma anamı və əziz atamı yanına çağır! Sonra nə vaxt istəsən, mənim dəlimca mələk göndərsən!

Allah belə bir arzuya xeyli təəccübləndi, əsgərə acığı tutdu; hətta ürəyində ona çəmkirmək istədi: "Nə çərənləyirsən, əsgər?! Sən heç vaxt qorxaqlıq etməmişən, həmişə ölümün gözünün içinə baxmışan, amma indi kol axtarırsan gizlənməyə? Nədir, ey bəndəm, qorxdun? Öz valideynlərinə ölüm arzulayırsan?.."

- Yox, İlahi! Mən heç vaxt ölümdən qorxmamışam, indi də qorxmuram! Valideynlərim üçün isə ölüm istəmirəm, onlara dərd də arzulamıram... Onlar neçə illərdir ki, məni gözləyirlər, xifət çəkirlər... Və birdən bu bədbəxtlik üz verdi! Axı onlar bu dərdə layiq deyillər!..

Arzu

hekayə



İş elə gətirdi ki, bizim qəhrəman əsgərin dəlimca göylərdən mələk uçub gəldi. Mələk onu Allahın hüzuruna aparmaqçün gəlmişdi. Az getdilər, üz getdilər, axır ki, gəlib Allahın qəbuluna düşdülər, vaxtında gəlmişdilər. Mələk bu yollarda əsir-yesir olmuşdu: gör nə qədər Yer adamını bura gətirmiş, son mənzilə qədər müşaiyət etmişdi!.. Beləliklə, mələk bizim əsgəri Allaha təqdim elədi...

- Salam, Zat Ali...- qəhrəman əsgər qəflətən karıxıb susdu...- Sizə necə müraciət edim bilmirəm, bağışlayın...

- Sadəcə Allah de, vəssalam.

- Yəni bu qədər sadə? Axı bizim Yerdə kim rütbəlidirsə, ona "Zat Aliləri", ya da "Əlahəzrət" deyər müraciət edirlər... Burda isə... gör nə qədər sadədir...

- Mən sənənin komandirin deyiləm ki! Heç knyaz-filan da deyiləm... Mən sənənin dostunam...

Allah təzəgələndə adama nəvazişlə baxıb gülməsədi və: - Ürəyin necə istəyir... sadəcə, səmimi ol, elə mənə "Sən" deyər müraciət edə bilərsən... - əlavə etdi.

Əsgər söhbətin belə alındığına xeyli təəccübləndi, qəlbi rahatlandı, bir qədər də doğmalığ hissi elədi, elə bil uşaq vaxtı başını anasının dizinə üstünə qoymuşdu.

- Sənənin haqqında hər şeyi bilirəm, əsgər. Namusla yaşamısan, şücaətlə döyüşmüşsən... Döyüşə birinci atılmışan, yoldaşlarının dalında gizlənməmişən. İndi isə, əziz balam, tamam, bitdi hər şey - döyüşdün, vuruşdun, qurtardı getdi! Gəlmisən, rahatlan, layiqsən buna!

- Təşəkkür edirəm, İlahi! Doğrusunu Siz, yəni, Sən bilərsən! Səndən heç nəyi gizlətməyəcəm: düzü, yoruldu, çox yoruldu; neçə illərdir döyüşürəm, müharibə edirəm... İndi heç olmasa

Allah susdu, əlini dalğın-dalğın ağ saqqalına çəkdi, diqqətlə əsgərə baxdı.

- Neynək, qoy sən dəyən olsun, əsgər! Mən birinci dəfə belə bir arzu eşidirəm: insanlar valideynlərinə uzun ömür arzulayırlar, xahiş edirlər ki, onlara firavanlıq bəxş edim. Sən gör nə deyirsən?! Əhsən... əsgər, burda da yüksəkdə durdun! Qayıt geri! Valideynlərinlə birlikdə yaşayaçaqsan, hələ bir nəvələrlə də oynayacaqsan!..

* * *

- Ora bax! Ora bax! - əməliyyat çadırındakı adamlar cərrahın qışqırıq səsinə diksindilər. Cərrah indicə ölmüş əsgərin meyitinə matdım-matdım baxırdı. - Möcüzədi, möcüzə! O tərpendi! Nəfəsi gəlir! O qayıtdı!..

Tanınmış həkim açıq-aşkar özünü itirib heyretlə ətrafındakı adamlara baxırdı. Sanki onlardan nəsə bir cavab gözləyirdi. Hamı əsgərə sarı cumdu.

- Ola bilməz! Gözlərimə inanmıram! - həkim titrək səslə davam elədi, əliylə ürəyini tutdu.

- Doktor, siz dahisiniz! Siz möcüzə yaratdınız! Təbrik edirik! - ətrafdan heyretli səslər ucaldı.

Və heç kim görmədi ki, mələk öz ağ qanadlarıyla əsgərin gözlərini ehtiyatla açdı, ona dostcasına göz vurub pıçıldadı: "Yenidən həyata xoş gəldin!"

Əsgər doğma Yerinin havasını dərinləndən ciyərlərinə çəkərək, daha rahat nəfəs almağa başladı, gülməsədi, dedi: "Təşəkkür edirəm! Orda, yuxarıda da mənim əvəzimə Ona təşəkkür elə, axı mən macal tapmadım Ona sağ ol deyim!.."

Əməliyyat çadırında isə həyəcan içində heykəl kimi donub qalan cərrahı elə hey təbrik edirdilər...

Tərcümə etdi:
Kamran Nəzirli

24 dekabr 2016

WWW.KASPI.AZ

SƏRBƏST

13